PROPAGANDNI NEDELJNIK ANARHOSINDIKALISTIČKE INICIJATIVE

Direktna akcija

★NOVA SERIJA ★ BR.29 ★ 4. OKTOBAR 2012. GOD ★ BESPLATNO★

Za generalni štrajk!

ON NE VIDI OSNOV
ZA PROTESTE PROTIV POSKUPLJENJA

Dok nas Rasim Ljajić uverava da nema razloga za proteste zbog poskupljenja, u pojedinim bankama u Srbiji šefovi teraju zaposlene da u toalet idu pre posla, a u radno vreme moraju da koriste pampers pelene za odrasle. Korišćenje pampersa na poslu se „nalaže“ i radnicima megamarketa „Lidl“ u Hrvatskoj, procurilo je iz više izvora. Prema navodima časopisa „Štern“, trgovinski lanac „Lidl“, čije je sedište u Nemačkoj, neprestalno drži svoje zaposlene pod budnim okom kamera, a menadžment posebno interesuje „kada ko ide u WC“, „ko je sa kim u mogućoj emotivnoj vezi“, „ko je nesposoban, povučen i naivan“ itd.

Za skok cena nije kriva sila gravitacije

Republičke vlasti povećale su PDV za 2% da bi zakrpile budžet, a sve cene su brže bolje porasle za 20%. Ministar trgovine Rasim Ljajić tvrdi da je država iscrpela gotovo sav arsenal mera koje su joj na raspolaganju kada je reč o nestašicama i poskupljenjima osnovnih životnih namirnica, te da su ostali samo razgovori sa proizvođačima. U naletu mudrosti čak je izjavio da ne vidi osnov za proteste protiv poskupljenja „uprkos tome što kao građanin deli nezadovoljstvo što su neki neopravdano podigli cene svojih proizvoda“. Pre nekoliko godina Dinkić je sličnom logikom objašnjavao kako se razlog što kada padne evro u odnosu na dinar ne padnu i cene, krije u fenomenu tzv „inertnosti cena“ kao da je na delu gravitacija ili neka druga prirodna pojava, a ne čist lopovluk.

Čak se i stručnjaci slažu da se porast cena od 20 odsto ne može ničim opravdati, te da su aktuelna poskupljenja posledica bezobrazluka monopolista i trgovinskih lanaca. Takođe, stručnjaci (možda isti ti, a možda i neki drugi) smatraju da je kupovna svest u našoj zemlji na veoma niskom nivou. Hrana je sve skuplja, a njen kvalitet sve niži. Zapravo, ljudi su uglavnom svesni promenjenog sastava kvaliteta proizvoda, ali se za jeftinije i nekvalitetnije namirnice opredeljuju ne zbog neznanja, već zbog ekonomske prinude. Kupovna moć je u odnosu na septembar 2011. smanjena za oko 35 odsto, a očekuje se da će ovo povećanje cena direktno uticati na smanjenje kupovne moći za šest do sedam odsto. SOS marketi su za veliki broj ljudi jedina mesta na kojima još mogu da kupuju, često komad parizera, četvrtinu hleba ili svega nekoliko jaja. I, dok „stručnjaci“ računaju koliko jaja još možemo da priuštimo, u Beogradu je Đilas podigao cenu gradskog prevoza za 20%, a grejanja za 18,5%, zato što mu se može.

Štrajkom protiv poskupljenja

Ljubisav Orbović, predsednik Saveza samostalnih sindikata Srbije najavio je da će SSSS organizovati proteste u svim gradovima ako vlada do tada ne preduzme mere da se cene vrate na pređašnji nivo ili povećaju zarade. Ne bi bio prvi put da žuti sindikati prete praznom puškom. Zapravo, možemo se zapitati jesu li ikada pretili napunjenom puškom? Setimo se samo fantastičnih izjava od pre par godina, kada je Miljenko Smiljanić, tadašnji predsednik SSSS najavljivao formiranje kampova u kojima će se radnici obučavati kako da se brane od gazda.

No, bez obzira kakvim pričama žuti sindikati pokušavaju da amortizuju narodni gnev, masovni protesti jedini su način da se zaustave poskupljenja. Ako pogledamo druge zemlje poput Španije, Grčke ili Francuske, videćemo da se tamo uglavnom priča o generalnom štrajku a ne o protestima, zato što generalni štrajk već sam po sebi podrazumeva i proteste ali odlazi mnogo dalje od puke šetnje ulicama. Generalni štrajk zaustavlja celu kapitalističku mašineriju. Generalni štrajk udara direktno na profite gazda. Oni se više od svega plaše generalnog štrajka. Ali, nemojmo se zavarati pretnjama generalnim štrajkom koje dolaze od žutih sindikalaca - oni će možda pokrenuti proteste ali će kao i do sada u dogovorima sa državom u kritičnom trenutnku izdati interese radništva Srbije. Ako veliki broj ljudi uđe u proteste ili štrajk sa ovom svešću, možda ćemo moći da preokrenemo situaciju i nastavimo sa generalnim štrajkom i u trenutku kada oni pokušaju izdaju. A nikad se ne zna kuda jedan generalni štrajk može da odvede, tako su počinjale i revolucije...

Da li ste znali

...da je društvena pokretljivost u domenu statističke greške: 97,8% milijardera rođeno je u veoma bogatim porodicama?

Direktna akcija se finansira vašim donacijama. Svakome ko pomogne sa više od 500 dinara slaćemo DA na kućnu adresu u narednih šest meseci.

Ko sa državom tikve sadi...

Protiv homofobije se treba boriti svim silama, ali za njeno potpuno i istinsko iskorenjivanje potrebno je ukinuti sistem koji je proizvodi.

Održavanje ovogodišnje Parade ponosa LGBT populacije nije dozvoljeno. Slušajući žalopojke liberalnih LGBT aktivista zbog zabrane Parade, želimo da podsetimo da Anarho-sindikalistička inicijativa nije podržala ovu manifestaciju 2010. godine, kada je država odlučila da je dozvoli. Obrazloženje ovakvog stava izneli smo u svom tadašnjem saopštenju povodom Parade ponosa održane 2010. godine. Pošto je celokupna situacija u vezi sa planiranjem i načinom organizovanja ove manifestacije i ove godine ostala ista, ako ne i lošija nego 2010, naši tadašnji stavovi o Gej prajdu i danas su aktuelni. Stoga smo odlučili da u Direktnoj akciji prenesemo delove pomenutog saopštenja iz 5. oktobra 2010.

„Položaj homoseksualaca u Srbiji je veoma loš. (...) Kapitalistički sistem ubija ljudskost u nama, okreće nas jedne protiv drugih, stvara i širi mržnju zasnovanu na nebitnim razlikama poput boje kože, etničkog porekla i seksualnog opredeljenja. Podstiče nas da bes i frustracije koje se gomilaju, jer smo nezadovoljni i suštinski nemamo kontrolu nad svojim životima, iskaljujemo na slabijima i nezaštićenima, umesto na gazdama i vlastima koji tu bedu proizvode. Umesto masovnih i nasilnih sukoba sa onima koji stvaraju i reprodukuju sistem pod kojim patimo, potlačeni se sukobljavaju među sobom.“ ...

„Upravo zbog takve situacije je 2001. godine naša organizacija, koja se tada zvala „Inicijativa za anarhosindikat“, bila jedina sindikalna organizacija koja je podržala održavanje Parade ponosa.“ ...

„Nakon 2001. godine bilo je nekoliko pokušaja i najava a zatim i otkazivanja parada, ali je bilo jasno da domaći LGBT aktivisti nisu dorasli zadatku kakav je organizovanje Parade ponosa. Uviđajući svoju nemoć, koja je uglavnom bazirana na njihovim ideološkim ograničenjima, većina LGBT aktivista je odlučila da svoj ponos praktično proda državi, prihvatajući, mada često ne želeći da prizna, da će samo uz njenu silu biti u prilici da makar nominalno izvedu ovakvu Paradu ponosa u Srbiji.“ ...

„Ovogodišnja (2010.) “Parada ponosa”, uprkos nazivu, kao cilj pre svega ima ojačavanje i konsolidovanje sistema. Svrstavanje na stranu takvih, i organizovano učestvovanje u manifestacijama ovog tipa, znači svrstavanje na stranu sistema. Sindikalna konfederacija „Anarhosindikalistička inicijativa“ je organizacija koja kao svoj zadatak vidi uništavanje ovog i ovakvog sistema, i zato mi nećemo podržati paradu policijskog ponosa.“ ...

„Zastupajući pozicije naučne analize društvenih odnosa, znamo da ovakvo društvo, u kome je eksploatacija i vlast čoveka nad čovekom osnova društvenog poretka ne ispunjava potrebne preduslove za ukidanje homofobije, ali ni seksizma, rasizma i većine drugih negativnih pojava u današnjem društvu. Naravno, protiv homofobije se treba boriti svim silama, ali za potpuno i istinsko iskorenjivanje homofobije potrebno je ukinuti sistem koji je proizvodi. Zbog toga vidimo kao nužnost povezivanje borbe za LGBT prava sa borbama svih drugih obespravljenih, i ističemo da samo kroz takvu zajedničku borbu možemo omogućiti opštu emancipaciju.“ ...

„Državna parada ponosa neće ni na koji način doprineti poboljšanju pozicije u kojoj se nalazi homoseksualna zajednica u Srbiji. Naprotiv, još više će je udaljiti od ostatka populacije time što LGBT ponos brane političari, država i njen represivni aparat - oni koji većinu stanovništva ove zemlje drže u bedi i siromaštvu.“ ...

„Samo borbom protiv sistema, i slabljenjem i porazom ovog i ovakvog sistema, možemo stvoriti društvo koje će istinski biti oslobođeno represije i diskriminacije.“

Najava !

Protest protiv rehabilitacije ratnog zločinca Dragoljuba Mihailovića

8. oktobra, u 10 časova ispred Višeg suda u Timočkoj ulici u Beogradu, biće organizovan protest protiv rehabilitacije Dragoljuba Mihailovića, vođe četničkih koljača.

Tadej preporučuje film

Izdajnici i ratni zločinci

Dokumentarac o ulozi ustaša, četnika i ostalih domaćih izdajnika u Drugom svetskom ratu sa obiljem originalnih arhivskih snimaka, uz fenomenalnog naratora koji jednostavno „kida“ kada svojim oštrim i ciničnim glasom nabraja zločine, razobličuje protivrečnosti i razgolićuje laži nacističkih sluga. Ovaj film postoji na internetu i može se ceo pogledati na sajtu Youtube.

5. oktobar - 12 godina kasnije

Ta revolucija je trajala tek onoliko vremena koliko je bilo potrebno za gašenje plamena na zgradi skupštine. Krupnih društvenih promena nema, niti će ih biti, sve dok svi segmenti društva, a pogotovo radnička klasa, ne postanu njihovi nosioci.

Puno je pisano o stanju u Srbiji, odnosno Saveznoj republici Jugoslaviji, kako se država tada zvala, tokom devedesetih godina prošlog veka. Opšta beda, neverovatan civilizacijski pad u odnosu na prethodne četiri decenije, nezaposlenost, pljačka društvene imovine i privatizacija, nestašice osnovnih životnih namirnica, dominacija nacionalizma i šovinizma, klerikalizacija i dodatna patrijarhalizacija društva, i naravno, krvavi rat obeležili su taj period naše skorije istorije. Uz dobranu pomoć „međunarodne zajednice", nacionalne partijske birokratije, potpirujući šovinizam i rat, omogućile su ostanak na vlasti njihovih klika, akumulaciju kapitala potrebnu za stvaranje u potpunosti tržišno orijentisanih sistema, ali i stvaranje regiona koji će se, istim receptom kao u „banana državama", lako kontrolisati od strane finansijskih centara moći. Stoga, nije čudo da je društvo u SFRJ, a kasnije i u SRJ, od početka tog pogubnog procesa pokušavalo da se na različite načine suprotavi otvorenim pokušajima pljačke, poniženja i uništenja dostojanstva radnika. Želja za promenama, shvatanje da onaj i onakav sistem nema nikakvu budućnost, postali su dominantni u narodu krajem devedesetih, i pitanje je bilo samo na koji način će do tih promena doći, te šta će biti njihov rezultat.

Političke opcije koje su u to vreme činile opoziciju su bile kriminalne interesne grupe koje su, vrlo često pod plaštom nacionalizma i šovinizma jačeg od zvaničnog, Miloševićevog, pokušavale da „implementiraju" brutalne kapitalističke ekonomske modele koji će dodatno pojačati tendenciju ka privatizaciji svega postojećeg – tendenciju koja se lako nadogradila na titoističku politiku, a kojoj su Ante Marković, Slobodan Milošević, a u kasnijim danima Koštunica i Đinđić, dali vetar u leđa svojim ekonomskim potezima. Uglavnom pod patronatom stranih i domaćih obaveštajnih službi, opozicione partije su pokušavale da na različite načine oduzmu vlast Miloševiću, no nedostatak masovne podrške ih je u tome konstantno sprečavao.

Kulminacija narodnog gneva desila se početkom oktobra 2000. godine – iako inicirana bednom parlamentarnom igrom, i navodnom krađom izbora, model pobune koji je usledio je još jednom pokazao da krupnih društvenih promena nema, niti će ih biti, sve dok najširi slojevi društva, a prvenstveno radnička klasa, ne postanu njihovi nosioci. Pad Miloševića je počeo proglašavanjem generalnog štrajka, koji je 2. oktobra 2000. godine gotovo u potpunosti paralisao Srbiju – od rudara iz Kolubare, do studenata na fakultetima, ogroman broj radnih mesta je bio u kompletnoj blokadi, a sistem je počeo da posrće. Nekoliko stotina hiljada ljudi se 5. oktobra okupilo na centralnim beogradskim ulicama i, vraćajući narodu njegovu imovinu i spaljujući zgrade parlamenta i RTS-a kao simbole Miloševićevog režima, označilo kraj Miloševićeve vladavine.

Ali ta revolucija je trajala tek onoliko vremena koliko je bilo potrebno za gašenje plamena na zgradi skupštine. Koristeći naboj i želje za promenama masa, primenjujući de fakto revolucionarni model generalnog štrajka, nova vladajuća klapa iz „opozicionih" krugova je zauzela fotelje i nastavila sa sprovođenjem antiradničke politike. Istorija nam je pokazala da anti-Miloševićevstvo, koje je bilo centralna tačka čitavog tog pokreta, nije bilo dovoljno da garantuje progres našeg društva. Činjenica je da je u narodu dominantnu ulogu imala nacionalistička ideologija, upravo ona koja je, u svojoj radikalnoj formi, i dovela do stvaranja nekoliko naci-fašističkih grupa i organizacija u Srbiji nakon 2000. godine. Nasuprot tome, prostor za stvaranje i jačanje revolucionarne levice je i dalje sužen i, veoma sličan onome od pre 5. oktobra. To nije ni veliko otkriće niti treba preterano da iznenađuje, jer petooktobarski prevrat instrumentalizovali su subjekti čija je uzurpatorska, antislobodarska, antiradnička, reakcionarna, kontrarevolucionarna, desničarska, nenarodna i antidemokratska priroda potvrđena u praksi odmah nakon 5. oktobra.

Zvonko Tomić

ex-Idolmladih

Sekreti, poskupljenja, limfa, pederi i oni drugi

Otvaram oči opet sa istom mišlju: O kako volim smell of napalm in the morning! Okrenem se na drugu stranu s namerom da prespavam dan - after all, tomorrow is another day! Ali tada u svojoj vlastitoj sobi primetim uštogljenog gospodina koji mi se predstavlja kao Bond, James Bond. A u pičku materinu, šta je ovo, I see dead people!

Rekoh mu da I'll be back i odoh da telefoniram. E.T. phone home. Samo što spustim slušalicu, čujem glas iz spavaće sobe - ali ne Bondov.

»You're gonna need a bigger boat«, obraća mi se dobrodržeća tetka, znam je iz viđenja iz komšiluka.

»Mrs. Robinson, you're trying to seduce me. Aren't you?« kažem zbunjeno.

»Ma jok, šta ti pada na pamet?« izbečila se. »Nego znaš kako vele: Keep your friends close, but your enemies closer«.

A tako znači! E tu sam već pukao: »You talking to me? You talking to me?« Urlao sam. »You've got to ask yourself one question: Do I feel lucky? Well, do ya, punk?!« Kipeo sam od besa. »Slušaj, kučko, a census taker once tried to test me. I ate his liver with some fava beans and a nice Chianti!«

Pogledala je u stranu i promrmljala pušačkim glasom: »I'm going to make him an offer he can't refuse«.

»Go ahead, make my day, kučko!«

»Mama always said life was like a box of chocolates. You never know what you're gonna get«, pametovala je. »One morning I shot an elephant in my pajamas. How he got in my pajamas, I don't know.«

»I'm as mad as hell, and I'm not going to take this anymore!« nisam izdržao, nasrnuo sam na nju šilom za led.

»We'll always have Paris«, šaptala je dok je umirala. »May the Force be with you... Play it, Sam. Play 'As Time Goes By.'« Beše mi je ipak žao.

»Hasta la vista, baby... My preeecious«, siktao sam skidajući joj prsten.

Eto, šta da ti kažem više, Louis. I think this is the beginning of a beautiful friendship. »Forget it, Jake, it's Chinatown.«

Direktnu akciju možete nabaviti na sledećim mestima:

BEOGRAD: Kulturni centri REX i CZKD; Knjižare BARABA, PLATO i BEOPOLIS; Kafići BROD, BRAT FIDEL i BRAT ČE. **KRAGUJEVAC:** Kafane MAGMA i MARKO. **SREMSKA MITROVICA:** Knjižara BUKBAR. **UŽICE:** Kafić KUĆA ČAJA. **NIŠ:** Udruženje ŽENSKI PROSTOR. **ZAJEČAR:** Omladinski centar ZAJEČAR. **NOVI SAD:** Knjižare NUBLU i MALA VELIKA KNJIGA.

Vesti iz međunarodnog radničkog pokreta:

Oko 3 miliona radnika štrajkuje u Indoneziji

ŠTRAJKAČKI MOTORISTIČKI KONVOJ - PROTEST FABRIČKIH RADNIKA RAZNIH SINDIKATA U INDUSTRIJSKOJ OBLASTI ČIKARANG NA ZAPADNOJ JAVI

3. oktobar. Preko 2,8 miliona industrijskih radnika stupilo je u jednodnevni štrajk širom Indonezije zbog malih plata i kriminalnih uslova rada i zapošljavanja. Zbog štrajka je u oko 80 industrijskih pogona u 24 grada potpuno obustavljen rad. Najveće demonstracije zabeležene su u glavnom gradu Džakarti, gde oko 700 kompanija nije radilo. U trenutku kad završavamo broj, oko 15.000 pripadnika policije, uključujući i interventne jedinice, raspoređeno je svuda po gradu, obezbeđujući važnije državne punktove i predsedničku palatu.

U kompaniji za proizvodnju tekstila *Garmindo Jaya KNH* u Bogoru na Zapadnoj Javi, štrajk su pripremili i koordinisali anarhosindikalisti iz Sindikata radničke sile, čije članstvo ima značajnog udela i u štrajkovima u drugim indonežanskim gradovima.

Predstavnik Konfederacije indonežanskih radničkih sindikata izjavio je da radnici daju rok vladi da do 15. oktobra ukine praksu tzv. podugovorskog rada, koji omogućava kompanijama da radniku raskinu ugovor bez ikakvog obeštećenja. Jedan od demonstranata je za džakartansku mrežu *tvOne* rekao da je glavni cilj ovog štrajka povećanje minimalne cene rada. „Za osnovne troškove života, radniku u Džakarti je potrebna plata od 3.700 rupija mesečno (oko 383 australijska dolara), a mi dobijamo samo 1.529 rupija", rekao je istakavši da se situacija dodatno pogoršala otkako je Ministarstvo zdravlja izdalo preporuku kojom se poslodavcu omogućava da plaćanje zdravstvenog osiguranja deli sa radnicima (!). „Naš život ionako je dovoljno bedan zbog mizernih plata. Samo još treba da delimo i zdravstveno s gazdama. Neka kompanije plaćaju sve troškove osiguranja!"

Kompanije u ovoj zemlji zapošljavaju radnike na ugovor od jedne godine bez ikakvih socijalnih beneficija, tako da je i ustavni sud zemlje, još početkom ove godine, utvrdio da je ta praksa neustavna i da se njom krše prava radnika. Indonezija, s populacijom preko 230 miliona ljudi, četvrta je najmnogoljudnija zemlja na svetu - iza Kine, Indije i SAD-a. Iako se smatra jednom od zemalja u kojima se beleži ekonomski uspon, u Indoneziji oko 13% populacije još uvek živi ispod granice siromaštva. Radna snaga, oko 116 miliona ljudi, većinom radi u uslužnom sektoru (48,9%), poljoprivredi (38,3%) i industrijskom sektoru (12,8%).

Novi protesti u Španiji i Portugaliji, ali i u Francuskoj

29. septembar. Policija je ponovno nasrnula na španske demonstrante na madridskom trgu Plaza de Neptuno. U žestokim sukobima 12 osoba je povređeno. U napadu na demonstrante su učestvovali i pripadnici interventne policije koji su okružili masu učesnika protesta i počeli da prete hapšenjem onima koji odmah ne napuste trg. Neposredno zatim situacija je eskalirala i policija je počela da bije demonstrante palicama.

Ovo je bio nastavak velikih demonstracija iz prethodne nedelje (vidi o tome u prethodnom broju DA), koje su izbile zbog najave španskog premijera Rahoja da će otpočeti s još drastičnijim merama „štednje" kojima je planirano otpuštanje, smanjivanje primanja i ukidanje brojnih socijalnih povlastica.

Istog dana i iz gotovo istih razloga demonstriralo se i u Portugaliji. Na ulice portugalskih gradova izašlo je više desetina hiljada ljudi koji su uzvikivali: „Neka se borba nastavi!" i „Dođavola s Trojkom! Želimo da nam vratite naše živote!"

Dan kasnije (30. oktobra) i ulice Pariza bile su prepune demonstranata. Sa protestnog skupa, na koji je došlo oko 50.000 ljudi, između ostalog je poručeno da se i francuski narod pridružuje borbi koja je u Evropi počela protiv mera štednje, i da Portugalci, Grci i Španci nisu „pretnja", kako to pokušavaju da predstave sredstva evrokapitalističke propagande, već „naša braća u borbi".

PROTIV KRIMINALNIH USLOVA RADA I ZAPOŠLJAVANJA

Sindikalna konfederacija Anarhosindikalistička inicijativa (ASI) je propagandno-borbena anarhistička revolucionarna sindikalna organizacija, koja se bori za društvo bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti i solidarnosti, lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom.

ASI je Sekcija Međunarodnog udruženja radnika i radnica (MUR-AIT-IWA)

Direktna akcija nastavlja tradiciju časopisa Hleb i sloboda, čiji je prvi broj štampan 1905. u Beogradu

CIP: 329(497.11)
ISSN 1821-0813
COBISS.SR-ID 107264780

Uredništvo: Kosta Ristić, Ratibor Trivunac, Tadej Kurepa, Milan Lukić, Slobodan Stamenčić i Aleksandar Belčević **(odgovorni urednik)**

Priloge i pisma slati na kontakt adresu.

Kontakt: CLS (DA), Poštanski pretinac 6, 11077 Beograd, Srbija
tel. 063/9382-382
e-mail: da@inicijativa.org
web: www.inicijativa.org

Rukopisi ne gore.
Tiraž: 1000